

de Medlemmer, der have talt for dets Vedtagelse, gjøre for Meget ud af det. Det er nemlig saa, at de forskjellige Landbosforeningers egne Love have den Bestemmelse, at Cierne af de Dyr, der præmiebelønnes paa Dyrskuerne, ogsaa have Forjættelse til at holde dem optalbede indenfor en vis Afstand fra Dyrskuestedet, og derved tror jeg, at denne Misbrug, som man mener, der kan gjøres dermed, vil bortfalde. For de store Landbosforeninger, som have en større Udstrækning, faar det slet ingen Betydning, og hvad de smaa angaar, som undertiden kunne ligge tæt op til hinanden, og som i Reglen ere mindre bemidlede, saa at det Statsstilskud, som de faae, hvilket jo gives i Forhold til, hvad de selv kunne give til Dyrskuepræmierne, altsaa vil blive mindre, saa kunne vi med Hensyn til deres Medlemmer ikke have Noget imod, om de ved eet eller to Dyrskuer erholde Præmier, thi, som den høitærede Indenrigsminister bemærkede, ligger det jo i Landbosforeningernes Magt at forandre deres specielle Love, hvis der skulde ske Misbrug derved. — Hvad nu Lovforslaget i dets Helhed angaar, saa var der et enkelt Medlem, der ved 2den Behandling gjorde opmærksom paa, at vi nu fik et fir-dobbelt Præmiesystem, men naar man ser noget næriere derpaa, er der dog et regelmæssigt System i det Hele, idet de Præmier, der kunne gives gjennem Landbosforeningerne, jo kun ere at betragte som Opmuntringspræmier, og vi maa ogsaa gaa ud fra, at de særlig gives for Hundyrenes Vedkommende, saa at det altsaa bliver en Opmuntring til disse Dyrs Ciere til at holde dem ufsurede og opstalbede til Bedækning i den vedkommende Kreds, saa at disse Dyr kunne komme til at gjøre Nytte for Husdyraavlens Fremme. Naar saadanne Dingsfe bliver 4 Aar gamle, kunne de konkurrere ved Hingsteskuerne, og det er jo ogsaa af særlig Interesse, idet vi maa forudsætte, at hvad der bliver fremstillet paa Hingsteskuerne, er af det Bedste, der fremkommer i de forskjellige Landbosforeninger, der høre hjemme i et Hingsteskue-distrikt. Naar saaledes det Bedste fra Landbosforeningerne samles saaledes, at man kan se og bedømme det samlet, vil det være en stor Hjælp for de Besøgende, der komme for at se og gjøre deres Udvalg, i den Hensigt at forskaffe sig et bedre Afkom af deres Lillæg. Dernæst komme Fællesforeningerne. Som bekendt er der i § 2 tilstaaet Fællesforeningerne for de enkelte Provindser et Beløb af indtil 2,000 Kr. til Præmier ved deres Dyrskuer, ikke alene Hingsteskuer, men ved de Dyrskuer, som Fællesforeningerne afholde, hvor baade Kvæg og Hingste kunne konkurrere til Præmie. Jeg synes, at det er et Fremskridt, idet det vistnok maa være gaaet op for Mange, at Kvægaavlen spiller en større Rolle som samlet Indtægt for Landet, end Hesteavlen gjør. Derfor siger jeg, at det er et Fremskridt, og vi kunne maasse takke Fællesforeningerne for, at dette Lov-

forslag overhovedet er fremkommet, idet, saavidt mig bekendt, Fællesforeningen for Sylvania Landbosforeninger har gjort Indstilling om at faae en Lovforandring i Ordlyden i de gjældende Love af 23de Januar 1862 og 31te Marts 1864, der ikke tilsteder Fællesforeningen at modtage noget som helst Statsstilskud af det, vi tidligere have givet, og det Samme, der kan siges om Hingsteskuerne, maa ogsaa kunne siges om de større Fællesskuer for hele Provindsen, hvor man kan samle og bedømme de enkelte rigtig gode Dyr, som der kan tilkomme Præmier. De sidste Møder blive saa ved Landmandsforamlingerne, der ere fælles for hele Landet. Jeg tror, at det hidtil har været anerkjendt som en gavnlige Foranstaltning, at man kan komme sammen der, for at se de Fremskridt, de forskjellige Egne have gjort, og det ikke alene i Henseende til Heste- og Kvægaavl, men ogsaa i mange andre Henseender, thi vi vide jo nok, at ved Landmandsforamlinger kommer der mange andre Ting med, som henhøre til Landbrugets Omraade. At de allerfleste Landmænd kunne have rigtig Glæde af at besøge Udstillingen, er jo en Selvfølge. Til disse kan der uddeles 6,000 Kr. Naar vi lægge de 6,000 Kr. til Landmandsforamlingerne sammen med de 2,000 Kr. til de for de enkelte Provindser fælles Skuer, er det det hele Tilskud, som bliver givet ifølge § 2; og det forekommer mig dog ikke at være noget betydeligt Offer for Statskassen at yde til en saa gavnlige Foranstaltning. — Lovforslagets Kjærne bliver for mig, hvad der indeholdes i § 1. Jeg veed nok, at der er Enkelte, der sige, at der lægges alfor stor Vægt paa disse Præmier, men jeg kan kun tilbøielig give dem Ret, naar de sige, at, hvis man ser alene paa Pengebeløbet saaledes, at det er kun dette, der skal gjøre Nytte, kan det være forfæilet, thi, medmindre Landbosforeningerne ere istand til at holde Dyrskue, tror jeg, at det vil være vanskeligt for dem at holde deres Medlemsantal nogenlunde oppe. Ved at give Landbosforeningerne det større Tilskud støtte vi dem i deres Virksomhed i mange andre Retninger, idet de Landbosforeninger, som antage, at de ikke kunde undvære det store Pengebeløb til Præmier, dog kunne erholde et forholdsvis Beløb af Statskassen og derved være istand til af deres egne Penge at kunne anvende mindre Beløb til andre gavnlige Foranstaltninger. Det kan være godt, at man paa Dyrskuer kan komme sammen og se paa de bedste Lillægdyr for at lære, hvor man skal holde hen, for at faae lignende Afkom, men Optrætningsmaaden har lige saa meget at betyde, hvis det skal lykkes, og man har jo netop i Landbosforeningerne ved de Diskussionsmøder, der holdes, Tid og Leilighed til at komme sammen, for at tale om, hvorledes Saadant bedst skal foregaa. Vi se jo tilmed, at næsten alle andre Fag danne Foreninger. Vi se saaledes, at Grosjererne danne For-